

РЕШЕНИЕ

№ 10171

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5683** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Н. Н. М. с ЕГН [ЕГН], срещу наложена от контролен орган при сектор „Общинска полиция - П.“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи /ОДМВР/ – П. принудителна административна мярка по чл. 171, т. 5, б. „б“ от ЗДвП – репатриране на моторно превозно средство марка К. с рег. [рег.номер на МПС], извършено на 22.04.2025 г. в 12.10 часа, от [улица], пред № 4, [населено място].

В жалбата се навеждат доводи за нищожност и незаконосъобразност на административния акт и се иска отмяната му от съда. Оспорва се установената от контролните органи фактическа обстановка и се поддържа, че превозното средство на жалбоподателя е било спряно в частен имот. Претендира се присъждане на сторените в хода на съдебното производство разноски.

Ответникът – младши инспектор в сектор „Общинска полиция“ при ОДМВР – П., оспорва жалбата.

От фактическа страна.

Министърът на вътрешните работи със Заповед № 8121з-1215/27.10.2016 г., е делегирал на длъжностните лица на ръководни, изпълнителски и младши изпълнителски длъжности от структурните звена на „Пътна полиция“ и „Охранителна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи и областните дирекции на Министерство на вътрешните работи,

правомощието да преместват или да нареждат да бъде преместено, паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително оповестено място, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

Със Заповед № 25ОА-1151/08.04.2025 г. на кмета на [община] са определени държавни служители от сектор „Общинска полиция - П.“ към отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – П., които могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително оповестено място, без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Под т. 23 в заповедта е посочено и длъжностното лице – Й. Ч., което е приложило процесната принудителна административна мярка. Според ежедневна ведомост от 22.04.2025 г., утвърдена от началник сектор „Общинска полиция - П.“, Ч. е определен за наряд № 503, за времето от 08:00 часа до 20:00 часа, с участък „репатриране“.

Според докладна записка от 23.04.2025 г., съставена от Ч., при работата му по безопасност на движението в 12.10 часа е установил, че автомобил марка К. с рег. [рег.номер на МПС] , извършено на 22.04.2025 г. в 12.10 часа, от [улица], пред № 4, [населено място] е паркиран на тротоара по начин правец невъзможно преминаването на пешеходците.

При репатрирането е съставен снимков материал, от които се потвърждават фактите описани в докладната записка.

По делото е приета съдебно-техническа експертиза, която съдът изцяло кредитира.

От правна страна.

Нарушението на забрана за паркиране на определено място, като административно нарушение, е основание за налагане на ПАМ - принудително преместване на превозно средство. Хипотезите, при които това е допустимо са три /чл.171 т.5 б. „Б“ ЗДвП/ - двете визират състояние, при която паркираното превозно средство пречи на останалите участници или създава опасност за тях, а третата хипотеза изисква предварително да бъде оповестено чрез нарочен знак, че от забраненото за паркиране място се извършва принудително преместване /първата хипотеза е посочена в докладната по процесното репатриране/.

Принудителната административна мярка - преместване на превозното средство представлява проява на властта на съответния орган едностранно да предизвика промяна в правната сфера на адресата на мярката и следователно има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. За да бъде една принудително-административна мярка законна, тя следва: да бъде прилагана само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи; да бъдат налагана само от посочените в правната норма административни органи или приравнени на тях други органи; да бъде прилагана във вида, по начин и ред, определени в правната норма.

В случая законът не предвижда съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на процесната принудителна административна мярка. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване на разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 принудителните административни мерки се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за мярката по чл.171 т.5 б. “б” от ЗДвП не се изисква писмена форма. Същата се налага чрез фактически действия – използване на техническо средство за принудително задържане.

Тази законово установена форма на издаване на акта допуска доказването на административното нарушение с всички допустими средства, в т. ч. и снимков материал.

Съгласно чл. 39, ал. 1 от АПК, относимите за административното производство факти се установяват с всички незабранени със закон доказателствени средства, включително веществени доказателства. В случая снимковият материал представлява именно веществено доказателство, събрано в хода на административното производство по прилагането на ПАМ, поради което е годно доказателствено средство и има сила и пред съда, съгласно чл. 171, ал. 1 от АПК /така Решение № 3018 от 4.03.2013 г. на ВАС по адм. д. № 112/2013 г., VII о./.

На следващо място, за да бъде валидна съответната ПАМ, тя следва да бъде наложена от компетентен орган. В закона не е посочено изрично кой е административният орган, оправомощен да наложи процесната ПАМ, при което следва да се приеме, че той е от кръга на субектите по чл. 168 ал. 1 от ЗДвП: определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя.

Следователно правният акт, по силата на който може да се осъществи подобна дейност, вкл. и в дадения случай, е нареждане на органа по репатриране за преместване на МПС, което е паркирано в нарушение на нормативните изисквания.

Процедурата по прилагане на процесната принудителна административна мярка е регламентирана в ЗДвП – чл.168 ал.1 и чл.171 т.5 б. ”б” и Наредба за реда за спиране, престой и паркиране на пътни превозни средства на територията на [населено място], приета с Решение № 14, взето с Протокол № 1 от 19. 01. 2012 г. /<https://www.plovdiv.bg/>.

Съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗДвП пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизане на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение /чл. 93, ал. 2 от ЗДвП/.

Според чл. 94, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя; на път с еднопосочно движение се допуска престой и от лявата страна по посока на движението, ако това не пречи на движението на пътните превозни средства.

Съгласно § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, "Тротоар" е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. В случая, видно от представения снимков материал, жалбоподателя е паркирал автомобила си на място, което е тротоар, по смисъла на даденото от законодателя легално определение, тъй като представлява изградена надлъжна част от пътя, която ограничава платното за движение и е предназначена само за движение на пешеходци.

С разпоредбата на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП е въведена ПАМ „преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач“, която се прилага при осъществяването на три отделни хипотези - паркирано МПС в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението. П. е императивно и при наличието на която и да е от визираните хипотези, в условията на обвързана компетентност органът прилага посочената ПАМ с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В случая от приобщения по делото снимков материал по ясен и несъмнен начин се установява, че

автомобилът е паркиран по такъв начин, че е заел цялото тротоарно пространство, правейки невъзможно преминаването на пешеходци по него. Превозното средство е паркирано на сантиметри от сградата и е очевидно, че разстоянието между сградата и автомобила е по-малко от два метра. Това създава опасност за участниците в движението, каквито са пешеходците съгласно чл. 5, ал. 2, т. 1 ЗДвП, тъй като се налага всеки пешеходец, който се движи по този тротоар, да заобиколи паркирания автомобил, като навлезе в пътната лента, предназначена за движението на ППС. Създаването на опасност за пешеходците попада в обхвата на цитираната разпоредба на чл. 171, ал. 1, т. 5, б. „б“ ЗДвП. Законодателят не е ограничил доказателствените средства за доказването на релевантните факти при прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП предвид разпоредбата на чл. 39, ал. 1 и 2 АПК. Поради това изготвеният от органа към момента на прилагане на мярката снимков материал съставлява доказателство за правнорелевантните факти, осъществяващи описаната хипотеза на чл. 171, т. 5, б. „б“ ЗДвП.

От изготвения от органа и приобщен по делото снимков материал тези фактически основания са установени по несъмнен начин. Не е в тежест на органа, а на оспорващия да обори направените фактически констатации, като докаже, че конкретното място от тротоара, където е паркирал процесният автомобил, е било определено за престой и паркиране на МПС, че автомобилът е паркиран успоредно на оста на пътя, както и че откъм страната на сградите е било налице разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. В случая при разпределена от съда доказателствена тежест между страните, съгласно разпореждане по делото от 26.06.2025г., фактическите констатации на органа не са опровергани от страна на оспорващия. В т.см. Решение №9422/12.08.2024 по адм. д. №4584/2024 на ВАС, VII о. И др.

Въпросът чия собственост е имота върху който е изграден тротоара е неотносим към предмета на спора, предвид липсата на предвидено изискване в този смисъл и направените възражения, че тротоара попада върху имот частна собственост, не следва да се обсъждат. Само за пълнота следва да се отбележи, че възраженията относно статута на този участък, като тротоар попадаш в частна собственост не могат да бъдат разглеждани в рамките на настоящото производство, тъй като предполагат разрешаване на правен спор извън предмета на това дело.

Мотивиран от горното при проверката по чл. 168 от АПК съдът намира, че оспореният административен акт е валиден, издаден в предписаната от закона форма при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената срещу него жалба се явява неоснователна.

По съдебните разноски:

В настоящото производство разноски от ответника не се претендират, поради което произнасяне в тази насока не се дължи.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Н. М. с ЕГН [ЕГН], срещу наложена от контролен орган при сектор „Общинска полиция - П.“ към отдел „Охранителна полиция“ при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи /ОДМВР/ – П. принудителна административна мярка по чл.

171, т. 5, б. „б“ от ЗДВП – репатриране на моторно превозно средство марка К. с рег. [рег.номер на МПС] , извършено на 22.04.2025 г. в 12.10 часа, от [улица], пред № 4, [населено място].

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото постановяване.